

ντέφι

5

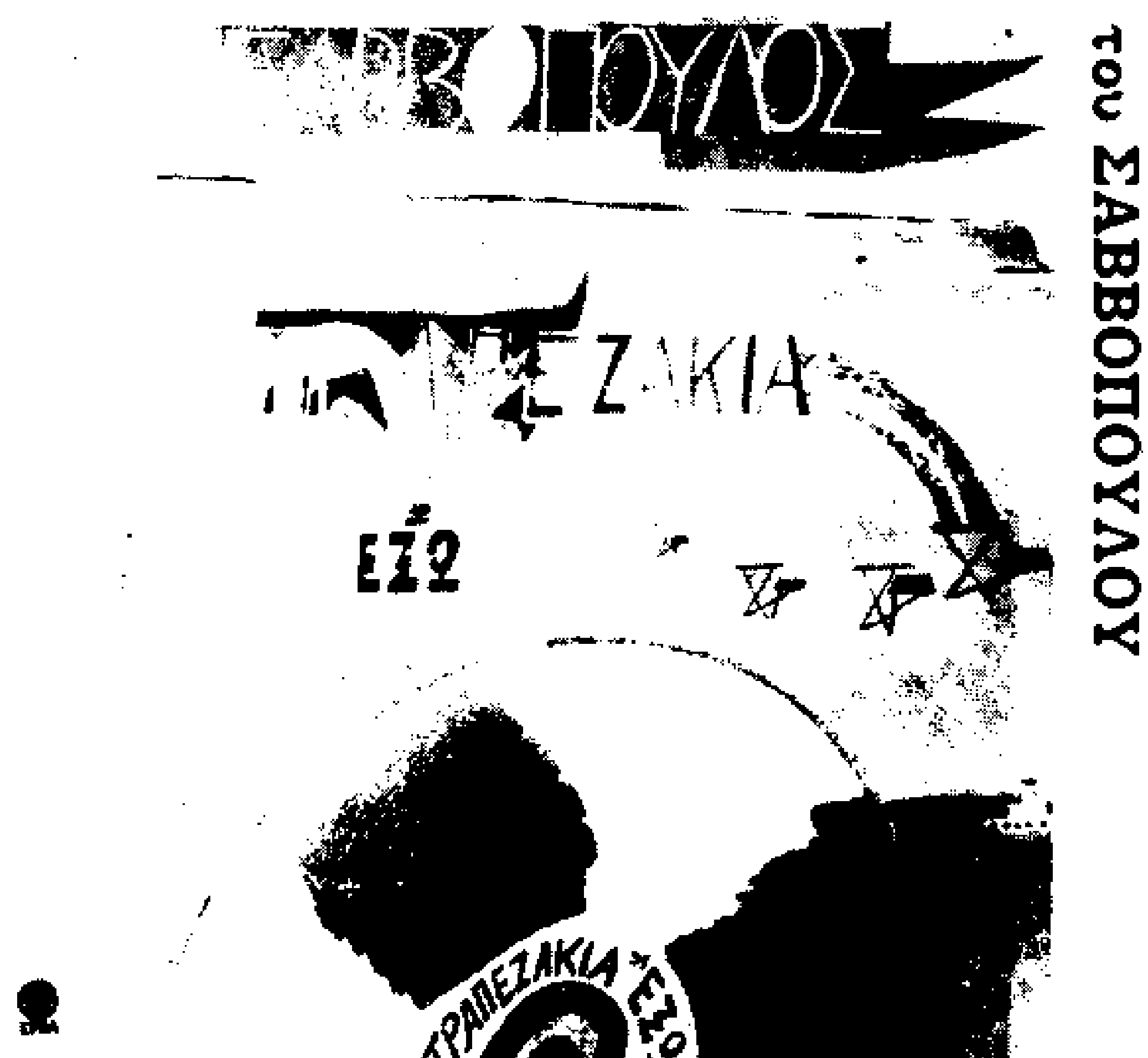
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΚΑΖΑΝΤΣΙΔΗΣ
ΣΤΙΕΣΙΑ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΟΙ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΣΤΗ ΛΥΡΑ

ΒΓΗΚΑΝ ΤΑ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ ΕΞΩ

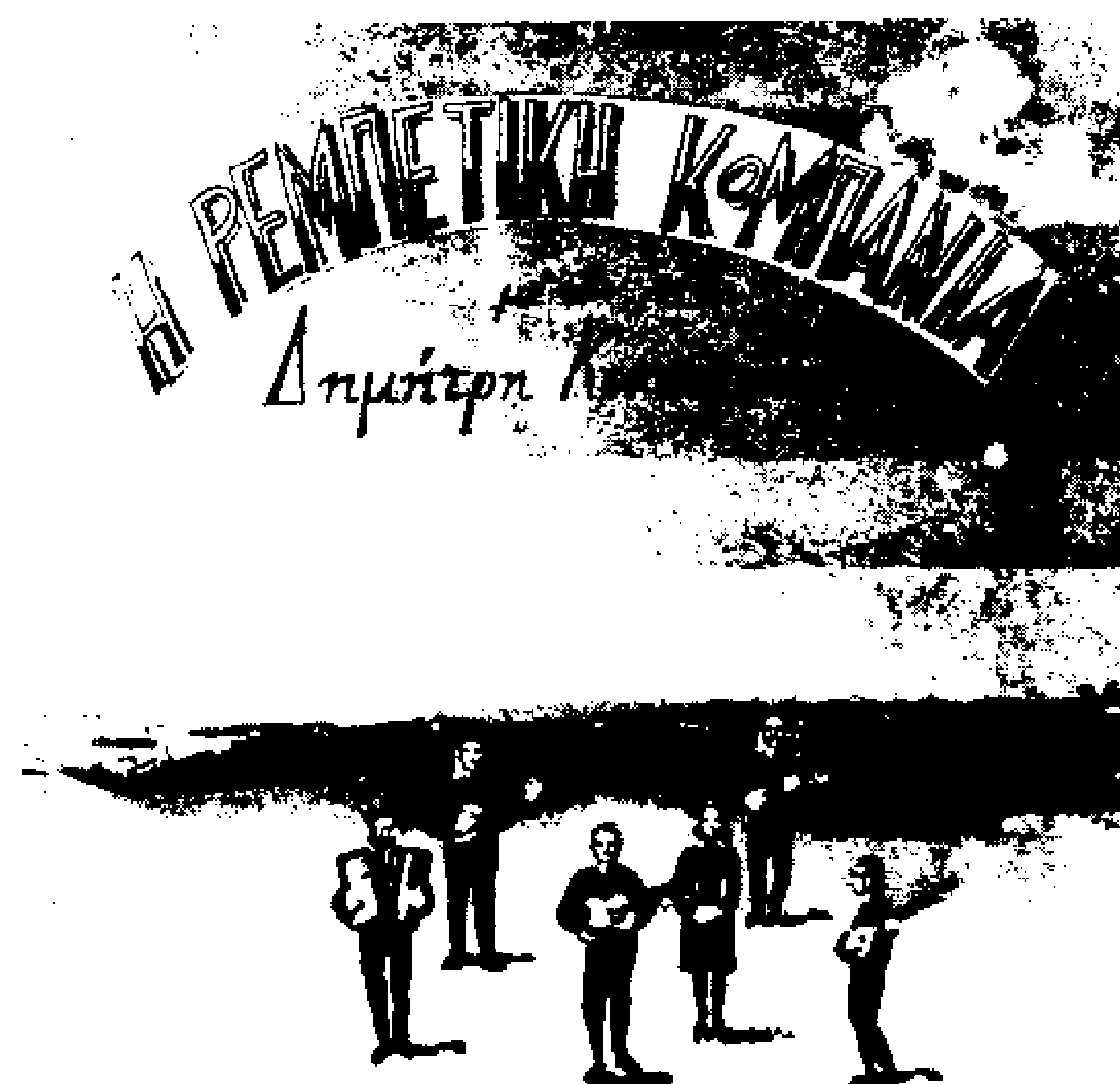

ΑΠΟ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΓΛΥΚΕΡΙΑ

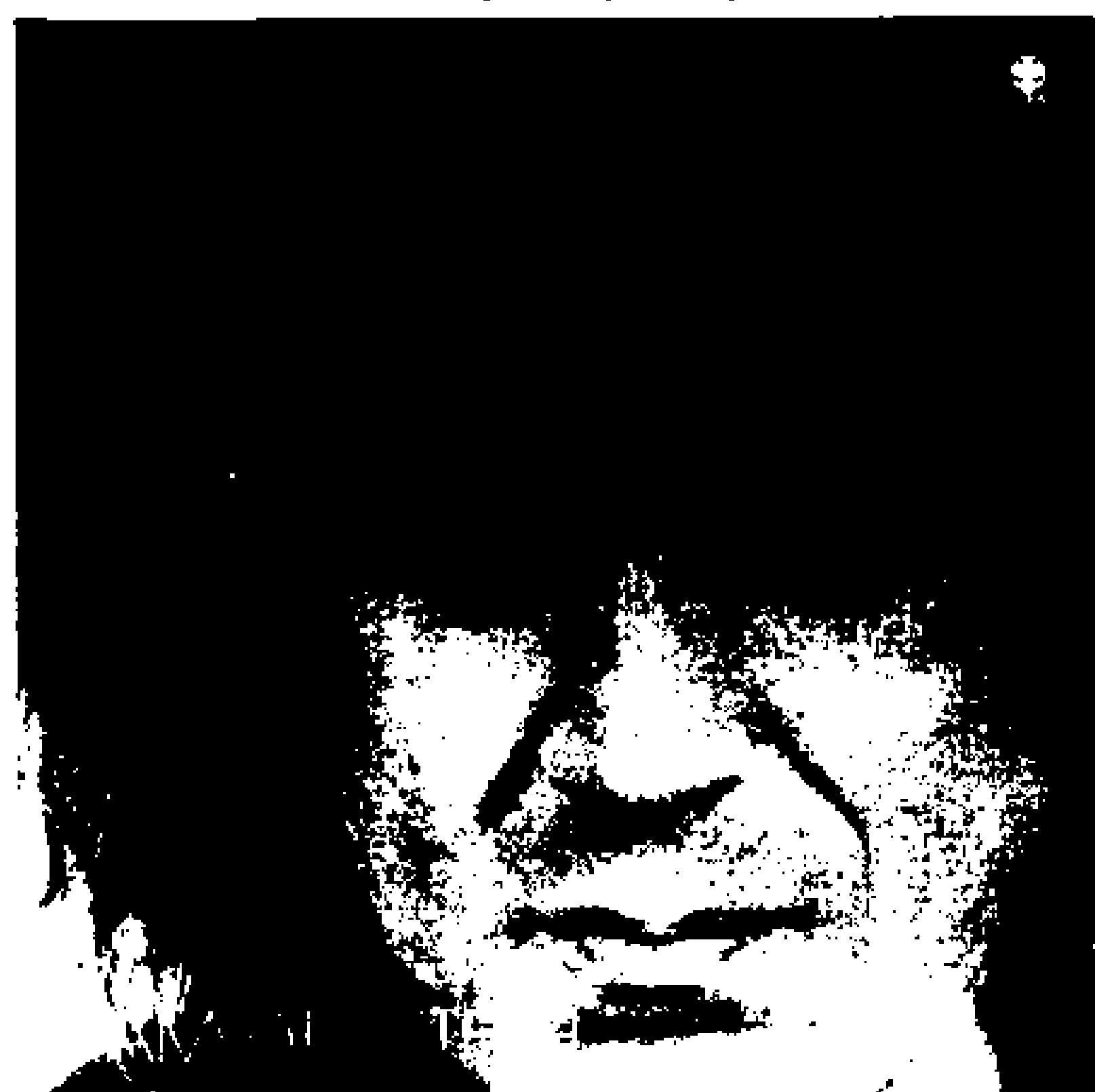
Η πρώτη και καλύτερη

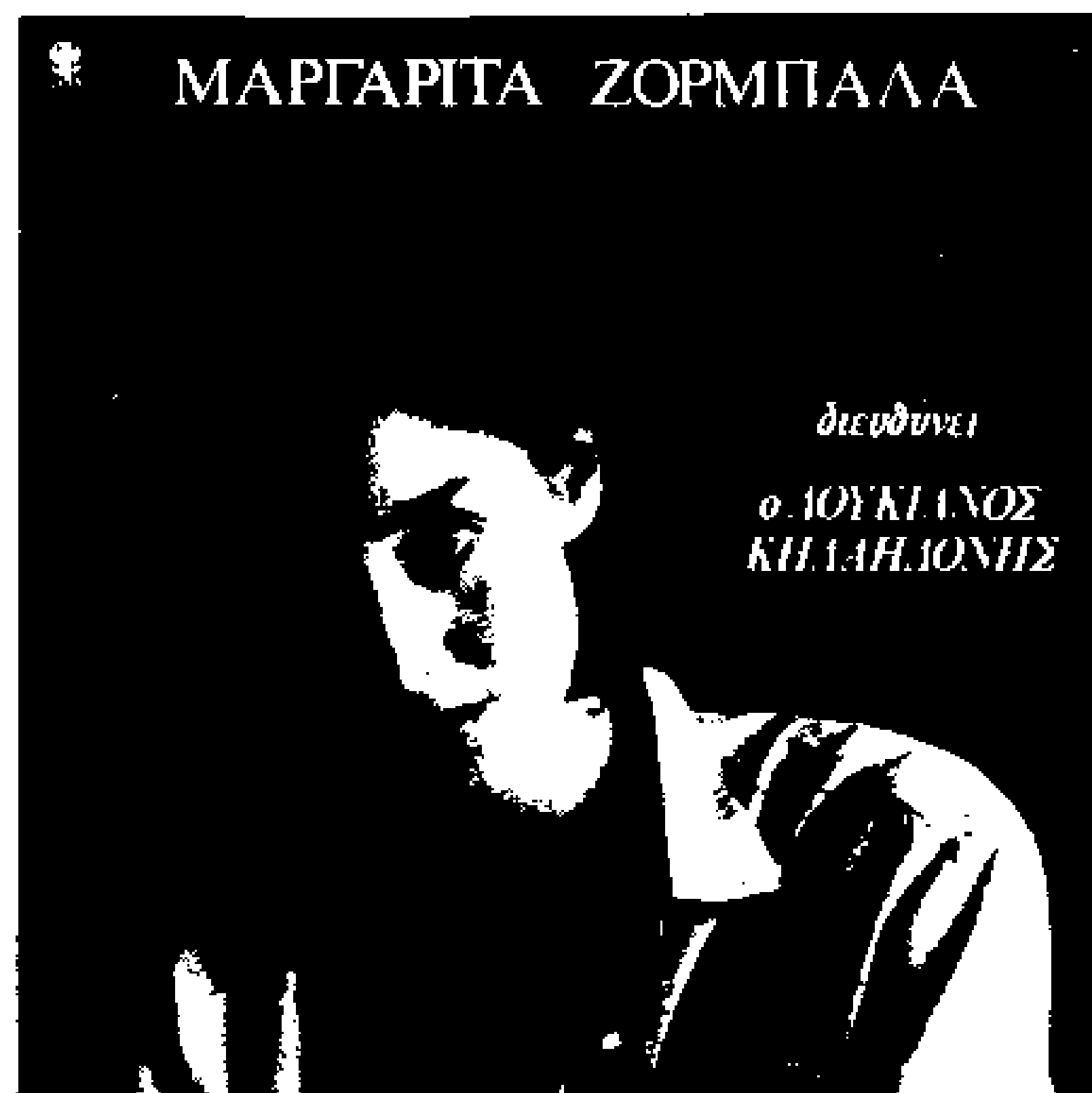
ο ωραιότερος δίσκος της

Λουκιανός Κηλαηδόνης

Μαργαρίτα Ζορμπαλά

Βίκυ Μοσχολιού

Χαριστική βολή

52

Κατι σχολια

του
ΤΑΣΟΥ ΦΑΛΗΡΕΑ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΝΤΑΛΑΡΑ

Ας ξεκαθαρίσω αμέσως τις προθέσεις μου γι' αυτήν την ξαφνική και υστερική κολοπιλάλα που μ' έχει πιάσει να γράφω τόσα πολλά.

Είναι γιατί νομίζω, μιας και είμαι χρόνια μπλεγμένος στα μουσικά πράγματα, και δεν έχω πια τίποτα να κρύψω, ότι πραγματικά το Ελληνικό τραγούδι αναγεννάται και ακμάζει, σαν ψυχαγωγία, στα κέντρα διασκέδασης και στο σπίτι, ευνοημένο από μια σειρά αναμενόμενους και μη κοινωνικούς και αισθητικούς παράγοντες.

Και θέλω αυτή τη στιγμή να δηλώσω ότι δεν υπάρχει Έλληνας τραγουδιστής, συνθέτης και οργανοπαίχτης, που να μη το νοιώθει αυτό, εκτός από αυτούς που έχουν συνδέσει το καλλιτεχνικό και οικονομικό τους συμφέρον στην προώθηση του ξένου τραγουδιού στην Ελλάδα, ή τους λεγόμενους έντεχνους-άτεχνους, συνθέτες μηδενός πια εξαιρουμένου, που στηριγμένοι στις πλάτες του ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ και του ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ, ακολουθούν τώρα την ραγδαία κατολίσθησή τους, αρπαγμένοι απ' τα μαλλιά σε πολιτιστικούς και κομματικούς συλλόγους.

Η ιστορία του λαϊκού τραγουδιού, του δημοφιλούς (άντε popular) τραγουδιού, είναι ιστορία ανθρώπων της νύχτας που παίζουν όργανα και τραγουδάνε, που γράφουν ή διαλέγουν στίχους, είτε είναι ο ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ αυτός, είτε ο ΑΤΤΙΚ.

Φέτος στην Αθήνα υπάρχουν πάνω από 350 στέκια μουσικής διαφόρων ειδών και όσο υπάρχουν αυτά τα στέκια, και επιβιώνουνε, εκεί είναι το εργαστήριο και το δοκιμαστήριο του Ελληνικού τραγουδιού. Όταν τα μαγαζιά αυτά καταργηθούν πάει και η αυτονομία του Έλληνα καλλιτέχνη, και αναδύεται η παντοδυναμία των τεχνικών της εταιρείας και του οικονομικού κατεστημένου, που αργά ή γρήγορα θα μπλεχτεί σ' αυτή την ιστορία. (Ο όμιλος ΒΑΡΔΙ-

ΝΟΓΙΑΝΝΗ γιατί καθυστερεί;).

Σ' αναρίθμητα από αυτά τα μαγαζιά πήγα φέτος σε πολλά για πρώτη φορά, με φίλους και αγνώστους και εν πλήρη αφελεία, χόρευα τσιφτετέλι, ή καρσιλαμά ή νησιώτικα ή τσάμικο, αγνοώντας ίσως το τυπικό των βημάτων, φιλονοούμερο ίσως αλλά μέσα στο πνεύμα της δικής μας διασκέδασης, στην υπέρβαση.

Πού χόρεψα καλύτερα φέτος κυρία ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, εγώ ένας από τους χοντρούς μπακάληδες, ή διωγμένους εμπορομανάβηδες της λαχαναγοράς; Στη ΦΑΝΤΑΣΙΑ λοιπόν, διασκέδασα περισσότερο και δεν έχω καμμιά τύψη γι' αυτό. Μπορεί νάταν η βραδυά κι ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ και η παρέα, αλλά σπουδαία χόρεψα και στη ΓΛΥΚΕΡΙΑ και στην Οπισθοδρομική, και στου ΣΑΜΠΑΝΗ και στο ΡΟΝΤΕΟ, με τη Μπιγκ Τάιμ Σάρα, κάτι ξένους χορούς, τους λεγόμενους σέικ και μπουγκαλού που δεν είναι παρά ένα καθυστερημένο, ευχάριστο και μηχανικό τσιφτετέλι, στην ΑΛΕΞΙΟΥ δεν χόρεψα γιατί κόλωσα να περάσω την τάφρο και να φτάσω στην πίστα.

Θέλω να πω, ότι εδώ έχουμε ένα ντόπιο φαινόμενο διασκέδασης, μοναδικό, το οποίο όσο βάλλεται και γιγαντώνει, όσο εξοστρακίζεται από τα μέσα επικοινωνίας τόσο και πλουτίζει.

Υπάρχει μια περίεργη, μικροαστική τάση στην Ελλάδα, αυτό το μοναδικό φαινόμενο να σνομπάρεται. Κυρίως από ψευδοδιανοούμενους, αξιολύπητους, που νομίζουν ότι πιάσαν τον πάπα απ' τ' αρχίδια επειδή διάβασαν λίγο ΦΡΟΪΝΤ, ΜΑΡΞ και ΣΑΡΤΡ και σε λίγο ΛΑΙΝΓΚ και ΜΠΑΡΡΟΟΥΣ, αυτόματα γίνονται ανώτεροι κριτές εκ των άνω του μόνου πολιτισμού που έχουμε, και μας προτείνουν καντάτες, ορατόρια και διάφορα άλλα ξενόφερτα (να ποια είναι ξενόφερτα) σκουριασμένα όπλα της μεγάλης ΚΕΝΤΡΟ-ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ παράδοσης.

Φρέσκοι εκατομυριούχοι, πάντα κάπου ξεπουλημένοι και φτηνοί, αποφασίζουν ότι ο τρόπος που διασκεδάζει ο Έλληνας σήμερα είναι κατώτερος από την ηλεκτρονική πόλκα που αυτοί έχουν προτείνει.

Και αυτοί εντάξει την πόλκα τους, και μεις εν ονόματι της πολυφωνίας τους ανεχόμαστε, ξέροντας ότι η ιστορία και οι αριθμοί τους καταδικάζουν στο πυρ το αδιάφορο.

Θα τους θυμίσουμε το ρητό, δεν θα κατεβούμε στο λαό, θ' ανεβούμε, του ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ, και θα τονίσουμε ότι είμαστε περήφανοι για τον τρόπο που διασκεδάζουν τα πατριωτάκια μας.

Και επ' αυτού έρχομαι στη συναυλία του ΝΤΑΛΑΡΑ, αφού σπεύσω να δηλώσω, ότι είμαι θαυμαστής του.

Γιατί είναι σπουδαίος τραγουδιστής και μουσικός, έχει μεράκι, ενέργεια, περιέργεια και την ψάχνει. Και εκεί πάνω στο ψάξιμο αυτή η πληθωρική καλλιτεχνική φυσιογνωμία, νομίζω ότι μπλέκει τα μπουτία της.

Γιατί αφού στην ουσία είναι αδιαφιλονίκητα ασυναγώνιστος, γενικεύει, και εδώ μιλάω καλόπιστα, μια σειρά από αρνητικές εμπειρίες μαγαζιών και φτιάνει το θεώρημα συναυλίες.

Και εκεί το μπλέξιμο γίνεται μεγαλύτερο, όπου άνθρωποι πραγματικά οππορτουνιστές και άσχετοι μ' οτιδήποτε συνδιαλάσσονται όπως είναι η ΣΟΥΛΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ, σ' ανακηρύσσουν και ΝΑΥΑΡΧΟ του κινήματος για την απελευθέρωση του Έλληνα από την ψυχαγωγία του μέσω της συναυλίας.

Γιατί δεν μας τα λες καλά, συναυλίες έχει δώσει πριν από σένα, μόνο συναυλίες, η ΦΑΡΑΝΤΟΥΡΗ στο θέατρο ΑΛΙΚΗ (ΜΑΞΙΜ) και στο Θέατρο ΜΟΥΣΟΥΡΗ, η ΜΑΡΙΑ ΦΑΡΑΝΤΟΥΡΗ, μια άλλη σπουδαία τραγουδίστρια, και τις συναυλίες αυτές τις βρήκα πληκτικές.

Στις φετεινές συναυλίες, που ήταν απλά για σένα μια ευκαιρία να τραγουδήσεις στην ΑΘΗΝΑ και που την καταλαβαίνω, η ορχήστρα ήταν μια χαρά, και οι εκτελέσεις σου, κάθε χρόνο και καλύτερες. Το πρόγραμμα όμως δεν κόλλαγε με τίποτα, ήταν αυθαίρετο και μόλις το έσωζε ο δισκογραφικός άξονας ΝΤΑΛΑΡΑΣ.

Τα τραγούδια του ρεπερτορίου σου, που συμφωνώ μαζί σου, χωρίς τη δική σου εκτέλεση δεν θάταν τίποτα, κάτι μελοδραματικά με το κόκκινο να χειροκροτιέται το 1982 (Ελληνικός κομμουνισμός, η νέα συντήρηση) ωχριούσαν μπρος στα λαϊκά και τα χασικλίδικα που είπες, και συγχαρητήρια και για τον ΖΕΡΒΑ, τον νέο αυτό σπουδαίο βιολιστή, και για το ΜΠΕΚΟ και για τους μπουζουξήδες σου, αλλά καλά θα ήτανε αντί να σέρνεσαι πίσω από ένα μεγάλο συντηρητικό κοινό, πολύ κακόγουστο, να στραφείς σ' ένα άλλο μεγάλο κοινό πιο απαιτητικό ίσως, το κοινό που φέτος γεμίζει το μαγαζί της ΑΛΕΞΙΟΥ, ή του ΣΑΜΠΑΝΗ, ή των ρεμπέτικων στεκιών. Εντάξει, πρέπει να υπερασπιστείς ένα ρεπερτόριο που σου φόρτωσε η αλλόκοτη ελληνική πολιτιστική ιστορία, αλλά πού ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ και ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ και ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ και ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ, και πού ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ και ΛΑΓΙΟΣ. Φίλε ΓΙΩΡΓΟ ΝΤΑΛΑΡΑ, είσαι ο πρώτος αυτή

τη στιγμή λαϊκός τραγουδιστής της γενιάς σου, και είναι μές τις υποχρεώσεις σου να ξεκαθαρίσεις τα πράγματα, και όχι να τα μπλέξεις πιο πολύ.

Και είναι μπλέξιμο να μην ομολογείς ότι μπορεί τα μαγαζιά στην ΠΛΑΚΑ να είναι άθλια, αλλά τώρα υπάρχουν μαγαζιά που τα λιγουρεύεσαι.

Ότι η ατμόσφαιρα μέσα στον ΟΡΦΕΑ, είναι ψυχρή και αδιάφορη, ό,τι κι αν κάνεις. Ότι πρέπει να φτιάξεις το μαγαζί σου, να πεις τα τραγούδια σου, να μας πεις περισσότερα του ΑΚΗ ΠΑΝΟΥ γιατί είναι πραγματικά σημαντικά τραγούδια και ν' αφήσεις τις συναυλίες για τον ΠΑΒΑΡΟΤΙ και τον ΠΛΑΣΙΝΤΟ ΝΤΟΜΙΝΓΚΟ, και κει ένα-δυο μήνες θα δουλεύεις, και ύστερα θα φιλοξενείς άλλους καλλιτέχνες. Και μιας που λες πως είσαι λαϊκός θε να κομπλάρει όχι μόνο ο NEW WAVE ANTAMO, αλλά και ο αηδιαστικός ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ.

TOP-TEN και ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Κάθε τόσο σκάνε στην Ελληνική τηλεόραση, σαν διαλείμματα αλλά και σαν αυτοτελή προγράμματα, μουσικά διαλείμματα ξένου τραγουδιού με απaráδεκτο τις περισσότερες φορές μουσικό περιεχόμενο για μένα (αλλά αυτό βέβαια είναι θέμα γούστου), αλλά πανάκριβα σκηνοθετημένα μ' έμπειρους σκηνοθέτες και παραγωγούς έτσι που καταφέρνουν και προπαγανδίζουν το ξένο τραγούδι.

Και για μεν εκείνα τα TOP-TEN θα πρέπει αυτόματα να κοπούν, γιατί πρώτον, μεταφέρουν αγόγγυστα την θέληση των πολυεθνικών εταιρειών, αφού το TOP-TEN, είναι φυσικά — λόγω της δύναμης του distribution* των πολυεθνικών εταιρειών, αλλά και λόγω του ελέγχου που έχουν στα έντυπα και στα καταστήματα δίσκων— αμφισβητούμενο, από κάθε ενημερωμένο αμερικάνο.

Τα TOP-TEN λοιπόν ΤΕΛΟΣ, γιατί είναι και κακόγουστα και αποπροσανατολιστικά, και είναι έμμεση διαφήμιση των Αμερικάνικων εταιρειών δίσκων.

Τα φιλμάκια πρέπει να παίζονται ύστερα από σοβαρή επιλογή, η οποία βέβαια θα πρέπει δημοκρατικά να μην μπορεί να αγνοήσει λόγω δημοτικότητας νερόβραστους IGLESIAS ή DALIDA. Θα πρέπει όμως να επιμένει χάριν ενημέρωσης και τέρψης, σ' ό,τι πιο αξιόλογο υπάρχει. Και όλοι οι άνθρωποι αυτής της δουλειάς ξέρουμε τι αξίζει.

Και έτσι το ξένο τραγούδι, που κατασκευάζεται έτσι που κατασκευάζεται, τόσο επαγγελματικά, να προβάλλεται και καλά θα κάνει.

Το Ελληνικό όμως, στα ίδια μουσικά διαλείμματα, ξενέρωτα, αδέξια, σε πάρκα, σε παραλίες κακοφωτογραφημένα και με πλαίη μπακ το δίσκο, πώς να ανταποκριθεί!

Πώς να αντιληφθεί ο καλοπροαίρετος Έλληνας θεατής την αξία του καλλιτέχνη Αγγελόπουλου που στην εκπομπή της Αεροπορίας αλλιώς κούναγε το στόμα του κι άλλα ακούγαμε, ενώ περπατούσε στο αεροδρόμιο (πρωτοτυπία) και φύσαγε και δεν το βλέπαμε! Ας έλειπε. Γιατί το ίδιο βράδυ το πολυεθνικό προϊόν IGLESIAS πακεταρισμένο με σκόνη, αεροπλάνα, αερόστατα, κουκλάρες από τους κατασκευαστές της CBS, μας εντυπωσίασε, όπως και την επομένη ο ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΚΑΡΛΟΣ.

Τώρα, ο IGLESIAS θα του κάνουμε χάρη αν λέγαμε ότι είναι μια τρίχα από τ' αρχίδια του Μανώλη Αγγελόπουλου, αλλά άντε να πείσεις κάποιον που δεν ξέρει ούτε τον ένα ούτε τον άλλο.

Η λοιπόν θα πρέπει να φτιαχτούν καινούργια προσεγμένα μουσικά διαλείμματα, ή άστα, γιατί ζημιιά κάνουν τα Ελληνικά. Ας χρησιμοποιήσουν το υλικό της εκπομπής του ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ που πάει από το καλό στο καλύτερο, αποσπάσματα από τα πορτραίτα του ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ, κάτι παλιότερα του ΜΑΣΟΥΡΑ, που χάθηκε αδικαιολόγητα, εν αναμονή των προγραμμάτων που θα φτιάξουν οι ίδιοι οι καλλιτέχνες. ■

* distribution: το σύστημα που διαθέτουν οι μεγάλες εταιρείες δίσκων (στην Αμερική ούτε καν όλες) είναι αυτό που στην ουσία τις καθιστάει πανίσχυρες και μονοπωλιακές.

ΤΑ ΤΑΝΚΣ ΤΟΥ ΣΚΟΜΠΥ

Αγαπητέ Κώστα του ΔΕΝΤΡΟΥ*,

Η μεγάλη ήττα του δημοκρατικού στρατού, έφερε μεταπολεμικά την Ελλάδα στην πολιτιστική κατάντια που ακόμα πληρώνεται ακριβά. Ο Ελληνικός λαός προδωμένος από την κομμουνιστική ηγεσία του αραγμένος στην τύχη του και στην φτώχεια του μέσα από τις συμφωνίες της ΓΙΑΛΤΑΣ, με τους αγωνιστές διωγμένους από τις κυβερνήσεις της Δεξιάς στην εξορία και με τους άλλους, που νόμιζαν πως ξέφυγαν, υπό διωγμό στην ΡΩΣΙΑ και την ΡΩ-ΣΟκατεχόμενη Ανατολική Ευρώπη, ο λαός αυτός, ο υπέροχος αυτός λαός, ο μόνος που ξεσηκώθηκε για κοινωνική επανάσταση και δικαιοσύνη στην Ευρώπη, έκρυψε τα όπλα του, έκρυψε και τα τραγούδια του. Σώπασε.

Τα πράγματα ήρθαν στα χέρια των αστών και μικροαστών γονιών μας, που έχοντας κάνει συμφωνία με τις δυνάμεις κατοχής προχώρησαν στο Ελληνικό θαύμα - αηδία, στη ρεμούλα, στον νομιμοποιημένο πια δοσιλογισμό, στον «Μητσοτακισμό», και μεις αναλάβαμε, παιδιά των καιρών μας, να προσθέσουμε και λίγο ακόμα προοδευτισμό, να συνεχίσουμε την υποταγή σε μια Αμερικανοευρωπαϊκή πολιτιστική εξάρτηση με όλα τα κακά που έχει αυτή η εξάρτηση: μιμητισμό, διαχρονική καθυστέρηση, αδιέξοδο.

Όλα αυτά τα χρόνια που οι αστικές εταιρείες δίσκων, γιατί στα χέρια του λαού δεν πέρασε τίποτε, κοίταζαν συνεπαρμένες τον Paul Anka, την Δαλιδά, την Ραφαέλλα Καρά, τους Pink Floyd, τους Supertramp, τον Iglesias, και την Romina Power το ελληνικό τραγούδι, και οι αριθμοί και ο χρόνος δείχνουν ότι το ελληνικό τραγούδι είναι το λαϊκό, δημοτικό και ρεμπέτικο, λειτουργούσε υπόκωφα και τους ανάγκαζε λόγω των φοβερών πωλήσεων να ανέχονται τον ΒΑΜΒΑΚΑΡΗ, τον ΤΣΙΤΣΑΝΗ ή τον ΑΚΗ ΠΑΝΟΥ. Τώρα πια — με την μανιώδη επιδημία βλαχοενημέρωσης που μας έχει πιάσει— πέρασαν τα προσχήματα και ούτε αυτούς δεν ανέχονται.

Μερικοί από τους συντάκτες του περιοδικού, είναι ακαδημαϊκά αν θέλεις αυθεντίες στο Δημοτικό και

στο λαϊκό τραγούδι, κι αυτό κάτω από οποιοδήποτε πολιτικό πρίσμα είναι θετικό.

Εμείς οι άλλοι, οι περισσότεροι, έχουμε προσφέρει τόσα στην υπόθεση του ξένου τραγουδιού και μουσικής, που θα πρέπει να είναι ΚΝΙΤΗΣ από τον ΑΡΗ ο κ. ΓΟΥΔΕΛΗΣ να το αγνοεί.

Ο ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ είναι για όποιον έχει κριτήρια ο πιο σημαντικός τραγουδοποιός της γενιάς του, γέφυρα στην παράδοση ΒΑΜΒΑΚΑΡΗ και είμαστε τυχεροί που υπάρχει κοντά μας..

Το τσιφτετέλι και ο χορός γενικότερα είναι καλό πράγμα και μόνο ένας εχθρός του ανθρώπου μπορεί να κατηγορήσει τη χαρά.

Ο ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ ήταν μια πολύ πετυχημένη απόπειρα για κοινωνικοποίηση της διασκέδασης, οι σολίστες ήταν από τους κορυφαίους δημοτικούς μουσικούς (ΚΟΡΟΣ, ΜΟΣΧΟΣ κ.α.), που σ' οποιαδήποτε χώρα που θα σέβονταν την παράδοσή της θα τους είχαν κάνει προτομή.

Τέλος είμαστε υπερήφανοι γι' αυτό που κάνουμε. Πιστεύουμε ότι το Ελληνικό τραγούδι είναι από τα πιο ζωντανά στοιχεία του πολιτισμού της χώρας, είναι μοναδικό φαινόμενο ντόπιου τραγουδιού και σαν τέτοιο πρέπει να υποστηριχθεί. Υποστηρίζοντάς το υποστηρίζουμε τον τόπο, την οικονομία και το ήθος μας σαν λαός.

Το κείμενο του ΓΟΥΔΕΛΗ είναι γεμάτο συγκροτηματικά κλισέ δήθεν ποιότητας, η γλώσσα του ψευδοέντεχνη και μη αποτελεσματική. Λυπάμαι ειλικρινά για το παιδί, μπορεί και να πεθάνει ανέκφραστο. ■

* Σημ. Συντ: Με αφορμή την εμπνευσμένη μελέτη (αρ. τ. 32) του αξιότιμου κ. Τάσου Γουδέλη, για το χαρακτήρα και το ρόλο του περιοδικού μας, ο εκ των επιτρόπων Τ.Φ. γράφει στον εκδότη του ΔΕΝΤΡΟΥ Κώστα Μαυρουδή.

ποδηλάτισσα

μουσικό γτέκι

(ζωντανή μουσική μεταξύ μας)

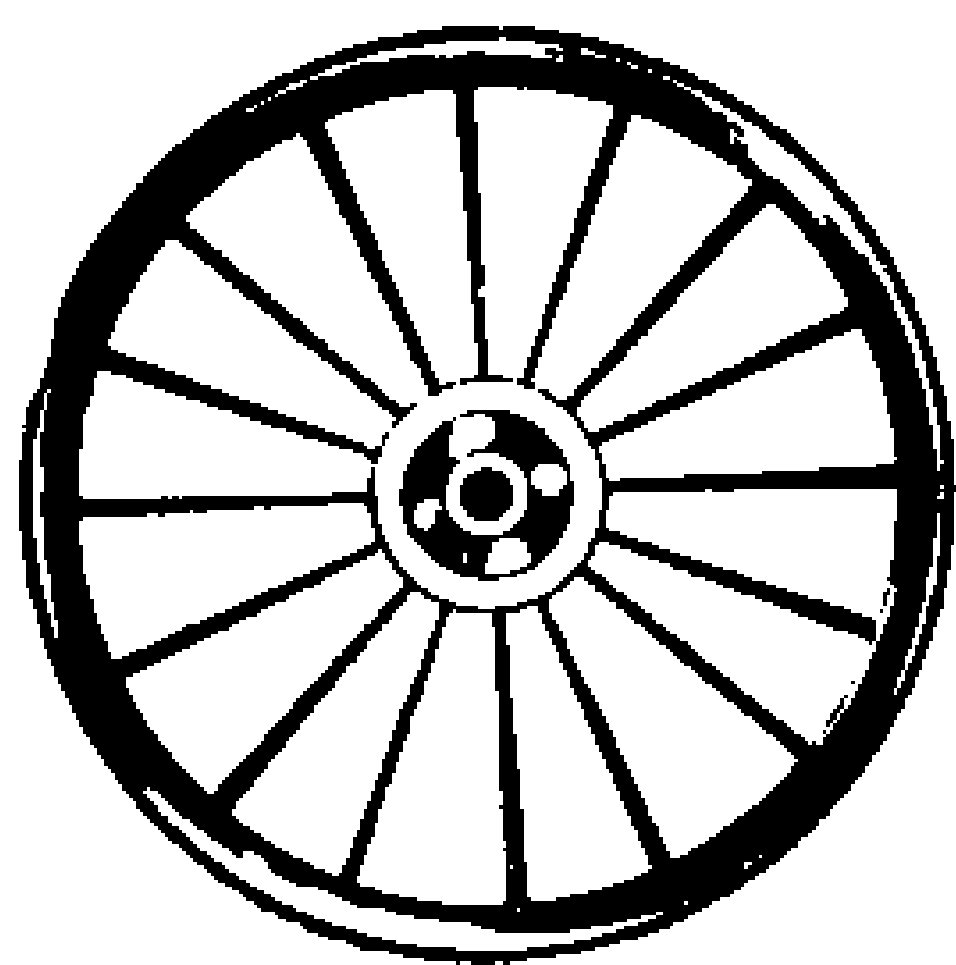
ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ 68 - ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ

(ΚΑΘΕΤΟΣ ΠΑΝΟΡΜΟΥ - ΠΑΡΑΜΗΛΟΣ
Λ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ)

ΤΗΛ. 6435389

FAIR

Bar

Ζωντανή Μουσική
με πιάνο

Κάθε βράδυ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ & ΔΕΡΒΕΝΙΩΝ 60
ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΤΗΛ. 360.2796

ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΣΤΕΚΙ

“Μποχωρι,,
Ρεμπέτικα

Με πολύ μεράκι το ρεμπέτικο συγκρότημα
μας παρουσιάζει μια ωραιότατη επιλογή
από τα καλύτερα ρεμπέτικα τραγούδια.

Σε μια ατμόσφαιρα ζεστή, φιλική και κεφάτη

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ — ΔΙΔΟΤΟΥ 33

ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ

ο καινούργιος
δίσκος τους

ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΝΤΕΦΙ '83

ΘΕΑΤΡΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ
10-11, 13-14 και 19-20 Ιούνη

6 ΜΕΡΕΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

ΧΑΡΙΣ
10-11 ΑΛΕΞΙΟΥ

ΜΑΝΩΛΗΣ
19-20 ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

*και άλλα σημαντικά ονόματα
του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ
και εκπλήξεις...*

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ
ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ:
ΤΗΛ. 8643.852, 3630.868

Αθήνα η πρωτεύουσα του κόσμου